

[Indenrigs- og boligministeren.]

1941, og da den genopbygning, der nu skal foregå, er en fortsættelse af disse arbejder, har jeg ment det rigtigst at søge gennemført en lovgivning svarende til 1941-loven. Jeg kan herved også henvise til, at de bygherrer, der trådte i forbindelse med Københavns kommune om erhvervelse af grundene, og som for de flestes vedkommende har bindende overenskomster med kommunen om grundkøb, netop kunne tage i betragtning, at de ville kunne få støtte efter 1941-loven, og kun det offentliges indgreb medførte, at denne støtte ikke blev til noget på daværende tidspunkt.

Jeg vil gerne præcisere, at jeg med dette lovforslag ikke har taget stilling til, hvorledes reglerne om offentlig støtte til genopbygning af saneringskvarterer i almindelighed bør udformes.

Lovens gyldighedsperiode er under hensyn til lovens særlige formål begrænset til tiden indtil 1. april 1957, og man har her regnet med, at et beløb på 18 mill. kr. vil være tilstrækkeligt til at dække lånebehovet.

I det omfang, hvori der vil blive opført beboelsesejendomme i kvarteret, vil der nok være nogen mulighed for at yde lån efter den almindelige byggestøttelovgivning, og dette er der taget hensyn til ved fastsættelsen af beløbet på de 18 mill. kr. Naturligvis kan jeg ikke på dette tidspunkt indestå for, at dette beløb vil være tilstrækkeligt, og skulle det ikke slå til, må man søge at afhjælpe forholdet gennem tillægsbevillinger. Lånene kan ydes både til opførelse af beboelsesejendomme — i det omfang byggestøttelovens almindelige regler ikke kan finde anvendelse — og til opførelse af kontor- og forretningsejendomme. Forud for statslånet skal der ligesom i byggestøttelovgivningen iøvrigt optages størst mulige foranstående lån, og de foranstående lån med tillæg af statslånet og salgssummen for grunden skal ligge indenfor 90 pct. af den anskaffelsessum, som boligministeriet godkender.

Kommunen skal påtage sig kommunegaranti for halvdelen af det tab, som staten eventuelt måtte lide på lånet, og til gengæld vil staten godtgøre kommunen halvdelen af det tab, som kommunen måtte lide på grundprioriteten.

Det byggeri, der skal støttes efter denne lov, har ikke samme sociale betoning som det almindelige byggeri, staten støtter, og

jeg har derfor fundet det rigtigst at undgå rentelempler. Lovforslaget bestemmer, at renten skal svare til markedsrenten for statsobligationer, d. v. s. ca. 6 pct. p. a., og lånet skal afdrages indenfor en periode af højst 45 år. Sættes amortisationstiden til disse 45 år, vil den årlige ydelse blive knap 7 pct.

Lovforslagets § 5 afgiver hjemmel til kommunen for i et tidsrum af indtil 5 år, dog ikke udover 31. marts 1958, at yde tilskud til betaling af husleje for personer, der bliver hjemløse på grund af saneringen, og som ikke har tilstrækkelige indtægter til at skaffe sig anden passende bolig. Københavns kommune har rejst det spørgsmål, om udgifterne til disse huslejetilskud kunne blive fordelt mellem hovedstadskommunerne på tilsvarende måde som i det lovforslag, jeg i det høje folketing fremsatte den 28. oktober 1952 om udligning mellem kommunerne i hovedstadsområdet af udgifterne til huslejetilskud til børnerige familier. Jeg har ikke medtaget en sådan udligningsregel i lovforslaget, fordi et sådant forslag efter min mening bør indgå i det lovforslag, der vedrører udligning af huslejetilskud i hovedstadsområdet, og som endnu ikke er gennemført i det andet høje ting.

Endelig indeholder lovforslagets § 6 en henvisning til de bestemmelser i byggestøttelovgivningen, der bør gælde også for disse specielle statslån.

Hvis dette lovforslag bliver vedtaget, er der ganske vist ikke skabt basis for saneringsarbejder i videre omfang; men jeg håber og tror, at vi indenfor en overskuelig fremtid vil kunne behandle forslag om saneringslovgivning gældende ikke blot for København, men for hele landet, idet man jo må huske, at saneringsopgaverne også presser sig stærkt på i visse provinsbyer. Imidlertid må saneringer af større omfang ikke påbegyndes, førend alle spørgsmål er virkeligt gennemarbejdet, og dette arbejde foregår i øjeblikket for fuld kraft i saneringskommissionen.

Jeg skal herefter anbefale forslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Fr. Dalgaard: Spørgsmålet om sanering er jo ikke alene et københavnsk spørgsmål, men det er her, man er begyndt med at rydde ud i de gamle bydele og få noget nyt og pænt ud af det. Det var ikke så forfærdelig meget, som blev gennemført omkring